

rører os ikke det allermindste, om vi bliver skældt mere eller mindre ud i den socialdemokratiske Presse.

Dernæst kommer vi til det andet Middel, som Ministeriet Neergaard anvendte for at faa Flertal i begge Ting, og det var at gøre *passende Indrømmelser* overfor sine Forbundsfæller. Paa den Maade er det overhovedet, at man i Politik skaber sig paalidelige Forbundsfæller. Jeg maa ærlig talt spørge den højtærede Minister: Regner han virkelig de Radikale for paalidelige Forbundsfæller? Jeg synes, de har gjort ham Situationen vanskelig nok ved netop at binde ham til en Afgørelse i Valutasagen, som han maatte kunne sige sig selv, og sikkert ogsaa har sagt sig selv, ikke er nogen Udvej, efter vor Mening ikke er nogen Vej til Rom. Men denne Tale om, at nu skal der føres Kamp imod Landstinget, og at det er dette, der bærer Skylden, hvorfor der skal rejses en Forfatningsstrid o. s. v., o. s. v., det tror jeg ikke vil finde rigtig Sangbund. Der er jo ikke faa af os, der mindes, hvorledes den nuværende Socialminister omtalte i Folketinget som sit Partis Ordfører den nuværende Grundlovs Tilstedekomst, hvor højt han var oppe, hvilken lyrisk Strøm af Veltalenhed der flød hen over Salen. Han bemærkede ganske vist, at den ikke var socialdemokratisk. Men, sagde han, vi Socialdemokrater er med „af vort fulde Hjerte“. Han talte om de „evigt høje Grundlovstanker“, som gennemførtes i den nye Grundlov, og sagde, at Danmark i det Øjeblik, det fik denne Grundlov, „atter iførte sig Frihedens Festrdragt“, og til sidst citerede han bevæget den gamle Salmedigter Brorson: „Hvad skal jeg sige, mine Ord vil ikke meget sige!“ — den eneste Gang, tror jeg i hans lange Liv, hvor Selverkendelsens Genius har beaandet hans Foredrag. Derefter synes det mig ikke at kunne nytte nu at fremstille denne Grundlov som værende saa mangelfuld, at man maa have lavet den om. Thi det er netop Sagen: man kan ikke faa lavet det nuværende Landsting om, undtagen man laver Grundloven om. Og her kommer jeg da til Situationenes Kærne: naar Regeringen, som jeg begyndte med at sige, vil give det Udseende af, at den gerne vil gøre Valutagavn, men ikke kan faa Lov til det paa Grund af dette formaledede Landsting, saa kan dette ikke forliges med Kendsgerningerne. Det synes egentlig kun at vise en eneste Ting, nemlig at Regeringen overfor denne Sag har vist bristende Evne til at løse sin Opgave. Det er let nok at være i Opposition, Vanskelighederne kommer først,

naar man sætter sig paa Magtens Sæde. Vi hørte fra Socialdemokratiet under hele Valgkampagnen, hvor slet det hidtil har været — „men lad os blot komme til, saa skal I faa andet at se“. Naa, nu er de Herrer kommet til, lad os saa faa at se, hvad det er. Og dær synes det mig saa naturligt, at den virkelige Statsmand tager Vilkaarene, som de nu en Gang bydes ham, og ikke møder op med Recepten: „Hug en Hæl og klip en Taa“. Skal en Regering gennemføre noget, maa den træffe det rigtige, ganske som en Jæger: det er ikke nok at have opfundet Krudtet, hvad jeg ikke tvivler om, at den nuværende Regering har i politisk Henseende, den maa ogsaa have en Bøsse og kunne haandtere denne Bøsse og kunne sigte og ramme. Er det en Valutalov som denne, man vil medbringe som Bytte eller Sejrstrofæ, maa man sørge for, om jeg saa maa sige, at faa skudt Papegøjen. Den højtærede nuværende Regering har interesseret sig lidt for meget for Fuglene paa Taget; naar Forhandlingerne her er forbi, er den sidste Fugl fløjet! Det er, fordi Regeringen har lullet sig i den højst forkerte Tro, at den har *Ret* til at faa en saadan Valutalov, naar blot den har et Flertal for sig i Folketinget, at den med andre Ord har Ret til Fuglen, det, den bekendte tyske Digter Bansbach kalder „Katzerecht“. I et lille Digt, hvor Kattene holder Kongres — thi ogsaa Kattene holder Kongres — drøfter de Spørgsmaalet om, hvorvidt Spurvene er deres retslige Ejendom, og saa er der til syvende og sidst en gammel viis Hankat, som tager Ordet:

Han bød dem høre nu i Ro,
hvad der fra Hjertet kom:

„Har først vi Spurven i vor Klo,
er retslig den vor Ejendom“.

Nuvel, Valutasagens Løsning er altsaa sluppet ud af Regeringens Klo, og naar man ved, at det, vi trængte til — det fik vi at høre under Valgkampagnen —, var en stærk Regering, synes jeg, at den ærede Regering maa have en besynderlig Fornemmelse ved nu at staa overfor dette Resultat paa Valutaens Omraade: for det ene Forslag har den ikke kunnet faa Flertal i selve Folketinget, for det andet kan den ikke faa Flertal, end ikke i ændret Form, i Landstinget. Jeg tvivler ikke om, at det alligøvel i den socialdemokratiske Presse vil blive slaaet op til en stor Sejrvinding, den højtærede Regering kommer med Sejrstrompeter, skrider ud til Eftersommerens Møder med Fanfarer i Anledning af, hvad der er sket. I det, der er sket, vil den netop se en *Bekræftelse* paa, at det var en socialdemokratisk Regering,